

Seyðamaðurin á Sondum

1. Leggið nú hvør sítt høvur í blot, meðan eg telji frá søgum, hvat ið hendi í fornu tíð úti i gomlum døgum.

Niðurlag:

*Tokan lættir,
og lundin leikar, for man,
latið váran dans væl falla*

2. Stígið á gólv so lættliga og havi gott stig, meðan eg kvøði um huldukonu og seyðamannin við.

3. Tað skuldi vera á forðum tíð, vilja tit mær trúgva, norðuri á Fjøllum í Húsagjógv, har skuldi ein hulda búgva.

4. Onnur búði í Tormansgjóv systrar vóru tær tvá, tær vóru klæddar í skarlak líka niður á tá.

5. Stakkarnir vóru av skarlaksklæði hingu niður á skó, tann hjá tí í Húsagjógv var reyður sum annað blóð.

6. Árla var um morgunin, sólin skein so víða, lysti henni huldukonu at sóla stakki friða.

7. Hon legði hann á tann grøna vøll, rætt sum sólin sá. Vakurt var at síggja, fagur litur bar á.

8. Vakurt var at síggja, fagur litur bar á, perlurnar av reyðargulli í bringuni mundu stá.

9. Seyðamaðurin á Sondum var víða gitin í orðum, rætt sum reysti Rólant jall, ið gitin var í forðum.

10. Hann røktaði alla Sandavágssíðu bæði við gleði og gavni mongum manni var hann gitin, men ongum nevndur við navni.

11. Árla var um morgunin, sólin skein á vøll, lystir honum seyðamanni at ríða norð á Fjøll.

12. Árla var um morgunin, sólin skein so víða, lystir honum seyðamanni norð á Fjøll at ríða.

13. Seyðamaðurin á Sondum, læt sær hestin saðla. Vakur var tann gangari; hann dró eftir jørðini hala.

14. Seyðamaðurin á Sondum reið gjøgnum fjallalíð. Langan veg sá hann perlurnar, ið stakkinum glitra í.

15. Seyðamaðurin á Sondum hugsar við sjálvum sær: "Henda reyða kjóla skal eg føra heim við mær."

16. Seyðamaðurin á Sondum vendi hestinum tá, beint har ímóti, sum stakkurin lá.

17. Ballaði hann hann saman av tí reyða skarlak. Síðan legði hann hann upp á hestsins bak.

18. Síðani legði hann hann uppá sín góða hest, so reið hann húsar heim; hann reið, sum hann kundi best.

19. Setti hann seg á sín góða hest, hann mundi væl vegin kenna, pryglaði hann við hirðastavi; so dúgliga mundi hann renna.

20. Huldukonan við eldin situr; sær hon sólina skína: "Eg skal út á helluna at venda stakki mínum."

21. Tá ið hon kom á plássíð, var stakkurin burt, skar saman tennir, og snerkti við skort.

22. Gav hon seg til at ganda, og tað við sterkum rúnum, skimaðist runt um fjallalíð við eygum sínum brúnu.

23. "Systir, systir! Stíg á stakk, kanst tú mannin ná? Seyðamaðurin á Sondum stjól mær stakkin frá."

24. Svaraði aftur i Tormansgjógv so huldligani: "Eg eri lamin í báðum beinum; einki orki eg.

25. Gakk tú systir, sum tú kanst best; eg kann einki gera: Eg eri lamin í báðum beinum, kann meg illa nera."

26. Tann, sum búði í Húsagjógv, tók tá til at ganga, gleivaði langt og ginaði títt, ætlaði mann at fanga.

27. Seyðamaðurin á Sondum ríður alt, hann orkar, hoyrir eina huldukonu aftan á sær snorkar.
28. Hesturin var móður, tað kann einhvør vita. Ríða norðan av Fjøllum stóran mann at flyta.
29. Hesturin var móður, hann gav honum ikki grið. Nakað so tyngdi hann stakkurin við.
30. Vakur var tann gangarin, sum seyðamaðurin átti; sveittin rann úr hvørjum hári svartur sum ein pottur.
31. Eingin fuglur var so kvikur hvørki á sjógv ella landi, sum tann hestur hjá seyðamanni eftir Vatnsoyrarsandi.
32. Hesturin var móður, troyttur til av ekka, tá ið hann kom í Vatnsbrekku, legði hann seg at drekka.
33. Tá ið hann hevði drukkið eina lítla stund, tá kom hon og stunandi gjøgnum grøna lund.
34. Hugsar hann við sjálvum sær: "Her er ikki at dvøla." Tá kom hon á Heimarugjógv aftan á honum í hølum.
35. Seyðamaðurin á Sondum vendi hestinum frá: "Hetta skal kallast Sálarbótsá."
36. Seyðamaðurin á Sondum vendi hestinum snart. Tungt er at ríða ta brekkuna hart.
37. Tá ið hann kom á Føstugarða, var hann stífur í lørur; tá kom hulda stunandi og stóð upp fyri Vørðum.
38. Tá ið hann kom á Mosagerði, nærkaðist henni tá; ikki meir enn eina reipslongd frá.
39. Forbankað veri tann huldukona, ið dúgliga gekk: Tá ið hon kom á Giljarætt, hon mannin aftur fekk.
40. Seyðamaðurin á Sondum, hann um ósan reið. Huldukonan um halan fekk, og hann úr hestinum sleit.
41. Bóltaði hann sær av hestinum inn um kirkjugarð. Ólukktíð at stakkurin kom fastur har.
42. Bóltaði hann sær av hestinum, mangt var honum til mein - ólukktíð at stakkurin kom fastur í ein stein.
43. Bardust tey um stakkin. So illa tað til gekk: Hann fekk aðra ermuna, hon skerðan bulin fekk.
44. "Pakka tú teg burtur, tú satans ónda trøll: Her er Guð og kirkjan trífoldigheitin øll.
45. Pakka tú teg burtur, tað sigi eg fullvist: Her er hann uppmálaður, tann Harri Krist."
46. Mess'akulin í Sandavágskirkju, sigst í hesum kvæði, rárt er at finna eitt sovorðið skarlaksklæði.
47. Rárt er at finna eitt sovorðið skarlak, gullbroderaður krossur stendur í hans bak.
48. Mess'akulin í Sandavágskirkju, sigst í hesum tátti, onnur erman av kjólanum, ið huldukonan átti.
- Jógvan í Lon (Joen Niclasen, 1821-52)
og
Jóanes hjá Mikkjali (Johannes Mikkelsen, 1824-50)*
- Uppskrift eftir Sunnunu Joensen – Skælings Sunnunu (01.06.1982 – 26.04.1966)
Jón Joensen, Jón í Bø, hevur fingið handritið frá henni.
Hetta handritið er komið úr Lon í Miðvági.